

Kilka zasadniczych prawd o sakramencie spowiedzi

* Uczciwe wyznanie grzechów wobec kapłana stanowi kluczową część sakramentu pokuty. Na spowiedzi penitent powinien wyznać wszystkie grzechy śmiertelne, których jest świadomy po starannym zbadaniu własnego sumienia – choćby chodziło o grzechy najbardziej skryte – jeżeli jeszcze nigdy nie były one w sakramencie pokuty wyznane (KKK 1456-1457). Wymagane jest też podanie ich liczby. Wyznanie tych grzechów podczas spowiedzi jest jedynym zwyczajnym warunkiem ich odpuszczenia.

* Grzechy powszednie gładzi akt żalu, akt pokuty na początku mszy św. oraz przyjęcie komunii św. Grzechy te chociaż określamy mianem „lekkich”, mogą/powinny być podczas spowiedzi wyznane: *Chociaż byś je uważał za nieszkodliwe, kiedy je ważysz, zdrzyj, kiedy będziesz je liczył* – św. Augustyn. Ponad to wyznawanie grzechów powszednich pomaga zachować wrażliwość sumienia oraz wspomaga pracę nad ewangelicznym wezwaniem do nieustannej metanoi tj. przemiany własnego serca.

* Grzech wtedy nazywamy śmiertelnym, gdy dany uczynek jest popełniony: świadomie, dobrowolnie oraz dotyczy materii ciężkiej.

* W przypadku, kiedy ktoś zrobił solidny rachunek sumienia, ale zapomniał o jakimś grzechu i go nie wyznał, nie ma w tym żadnej winy moralnej. Dlatego nie ma najmniejszej potrzeby udawać się do spowiedzi specjalnie tylko z tym jednym, zapomnianym grzechem.

* Istotnym i decydującym warunkiem dobrze odbytej spowiedzi jest szczerzy żal za grzechy oraz mocne postanowienie poprawy. To właśnie ten żal, wyrażający się w decyzji zerwania z wyznanymi podczas spowiedzi grzechami, uzdalnia nas do przyjęcia rozgrzeszenia.

* Szczególny przypadek stanowi potrzeba uzdrowienia spowiedzi świętokradczych, które miały miejsce w pewnym okresie życia z powodu zatajenia grzechów,

kłamstwa czy jakiegoś oszustwa. Spowiedź dopełniona świętokradczo skutkuje w podwójny sposób: obciąża sumienie grzechem śmiertelnym oraz czyni wszystkie późniejsze spowiedzi nieważne i świętokradcze. W związku z tym konieczne jest przygotowania rachunku sumienia i wyznanie wszystkich grzechów śmiertelnych, które zostały zatajone od czasu ostatniej ważnej odbytej spowiedzi.

Spowiedź generalna

* Jest czymś wyjątkowym i nadzwyczajnym, co usprawiedliwiają szczególne okoliczności życia, o których poniżej. Może dotyczyć całego dotychczasowego życia albo jakiegoś znacznego okresu, jak spowiedź z poprzedniego roku z racji dorocznych rekolekcji. Nigdy nie polega ona na mechanicznym powtarzaniu grzechów z minionego czasu, już kiedyś odpuszczonych. W żadnym też wypadku nie może być rozumiana jako rodzaj psychoterapii dla wyciszenia emocji. Spowiedź generalna jest aktem wiary, w którym penitent czyni przed Bogiem swego rodzaju „bilans” tj. podsumowanie swych moralnych dokonań i niepowodzeń w kluczowym dla siebie momencie życia. Taka spowiedź służy okazaniu wdzięczności Bogu za pomoc w wychodzeniu z naszych słabości, jak też wyraża gotowość do wiernego podążania drogą Bożych przykazań na przyszłość.

* Kościół wskazuje na kilka podstawowych okoliczności, w których spowiedź generalna z całego życia ma uzasadnienie: bliskie niebezpieczeństwo śmierci, zmiana stanu życia (wstąpienie w związek małżeński, złożenie profesji zakonnej, przyjęcie święceń kapłańskich itp.) oraz radykalne nawrócenie.

* Odbycie spowiedzi generalnej wymaga zgody spowiednika, który najpierw ma obowiązek zweryfikować zasadność takiego aktu poprzez rozeznanie okoliczności. Z natury rzeczy, jako że chodzi o kwestie sumienia, takie rozeznanie powinno odbyć się podczas sakramentu pokuty. A zatem, należy najpierw po prostu udać się do zwykłej spowiedzi w obranym

kościół i przedstawić kapłanowi racje przemawiające za potrzebą odbycia spowiedzi generalnej.

Przygotowując się do każdej spowiedzi warto zawsze mieć przed oczyma słowa św. Pawła z Listu do Galatów: *Bóg nie dozwoli z siebie szydzić. A co człowiek sieje, to i żąć będzie: kto sieje w ciebie swoim, jako plon ciała zbierze zagładę; kto sieje w duchu, jako plon ducha zbierze życie wieczne. W czynieniu dobrze nie ustawajmy, bo gdy pora nadejdzie, będziemy zbierać plony, o ile w pracy nie ustaniemy* (Ga 6, 8-9). (<https://kapucyni.warszawa.pl/spowiedz-generalna/>).

Jezus, który zawsze nam przebacza, upomni się o brak przebaczenia bliźnim, szczególnie o brak tego, o które ktoś prosił, a nie otrzymał i odszedł z tego świata przygnieciony wielkim ciężarem. Brak przebaczenia, w jakiegokolwiek nie wyraziłby się formie, zapisuje jedne z najdłuższych historii ludzkich oczyszczeń i wynagrodzeń w życiu pośmiertnym: *Jeśli brat twój zawini, upomnij go; i jeśli żałuje, przebacz mu! I jeśli by siedem razy na dzień zawinił przeciw tobie i siedem razy zwrócił się do ciebie, mówiąc: Żałuję tego, przebacz mu* (Łk 17, 3-4). Jezus upomni się o bolesne rany i różne formy śmierci zadane drugiemu językiem: *A powiadam wam: Z każdego bezużytecznego słowa [a co dopiero krzywdzącego słowa], które wypowiedzą ludzie, zdadzą sprawę w dzień sądu. Bo na podstawie słów twoich będziesz uniewinniony i na podstawie słów twoich będziesz potępiony* (Mt 12, 36-37). Upomni się również o sytuacje, w których podstępными słowami paraliżowano dobro wspólnoty i pojedynczych osób. (o. Jerzy Zieliński OCD, 365 dni ze Świętymi Karmelu)

Czyste serce

Każdy, kto czyni coś wyłącznie ze względu na to, aby się podobać ludziom, traci w oczach Boga. Nagrodą za takie postępowanie może być jedynie uznanie wśród ludzi, tymczasem chrześcijanin powinien przede wszystkim zabiegać o nagrodę w postaci życia wiecznego. Właśnie ta perspektywa wieczności powinna być fundamentalnym motywem wszelkiej aktywności. Albowiem jeżeli czynimy coś ze względu na Boga,

to u Boga zyskamy uznanie i u Niego możemy oczekiwać nagrody. Dlatego człowiek czystego serca orientuje swoje życie na Boga. Musi to czynić ciągle na nowo. Codziennie musi podejmować trud. Konieczna jest jednak tutaj świadomość własnych słabości. Możemy bowiem powtórzyć za św. Augustynem, że: Niespokojne jest serce człowieka, póki nie spocznie w Bogu. **Dlatego człowiek czystego serca nie jest człowiekiem idealnym, ale człowiekiem, który codziennie podejmuje trud ukierunkowywania swojego życia na Boga.**

Katechizm Kościoła Katolickiego uczy nas, że: **czyste serca oznaczają tych, którzy dostosowali swój umysł i swoją wolę do Bożych wymagań świętości, zwłaszcza w trzech dziedzinach: miłości, czystości, czyli prawości płciowej, umiłowania prawdy i prawowierności w wierze** (KKK nr 2518).

Zatem człowiek czystego serca jest przede wszystkim autentyczny. Jego czyny odpowiadają wewnętrznemu nastawieniu. W takiej osobie nie ma fałszu ani w relacjach z innymi ludźmi, ani z Bogiem. Obce jej jest także przedmiotowe patrzywanie na drugiego człowieka. Dostosowanie swojego serca do wymagań świętości pozwoli człowiekowi w przyszłości oglądać Boga twarzą w twarz. Ta bliskość stanowi pełnię zbawienia. Jak zauważył Jan Paweł II 19 czerwca 1999 roku podczas swojej homilii w Sandomierzu: czystość serca jest darem Boga. Albowiem tylko łaska Chrystusa jest w stanie oświecić serce człowieka blaskiem Prawdy.

Czystość serca jest jednocześnie człowiekowi zadana. Stąd chrześcijanin powinien podejmować trud walki o czystość swego serca – szczególnie we współczesnym świecie pełnym wszelkiej nieczystości! Aby to osiągnąć powinien przyłgnąć do Chrystusa. Ponieważ wszelką nieczystość można pokonać tylko Jezusową mocą. Już Księga Psalmów podpowiada nam, że ludzki wysiłek nie wystarczy do bycia dobrym. Pomoc Boga jest konieczna: Stwórz, o Boże, we mnie serce czyste i odnow w mojej piersi ducha niezwykłego! (Ps 51,12).

Dlatego czyste serce powinno charakteryzować każdego chrześcijanina. Nasza autentyczna postawa może przekonać ludzi niewierzących do Boga. Dzięki postępowaniu według niego świat może stawać się lepszy. Czyste serce jest warunkiem koniecznym do stworzenia na ziemi cywilizacji miłości. Walka o nią jest zadaniem przeznaczonym dla nas wszystkich, które codziennie trzeba podejmować na nowo. W tej walce nie jesteśmy pozostawieni sami sobie. Wspiera nas łaska Boga, którą tylko człowiek o czystym sercu jest w stanie przyjąć i odpowiednio wykorzystać.

<https://www.biblia.info.pl/blog/czyste-serce/> (Kinga Kłósek, KOŁO NAUKOWE STUDENTÓW BIBLISTYKI UNIWERSYTETU KARDYNAŁA STEFANA WYSZYŃSKIEGO WARSZAWA, 29 MAJA 2012 ROKU)

Na widok tych, którzy Go miłują i po każdym uchybieniu przychodzą do Niego i proszą o przebaczenie, rzucając się w Jego ramiona, Jezus doznaje wielkiej radości (św. Teresa od Dzieciątka Jezus)

**Tylko czyste serce może w pełni kochać Boga!
Tylko czyste serce może w pełni dokonać wielkiego dzieła miłości** (św. Jan Paweł II)

“Córko, potrzebuję ofiary wypełnionej miłością, bo ta tylko ma przede Mną znaczenie. Wielkie są długi świata zaciągnięte wobec Mnie, mogą je spłacić dusze czyste swą ofiarą, czyniąc miłosierdzie w duchu. Wiem, córko moja, że rozumiesz [te ofiary] i czynisz wszystko, co jest w twej mocy, ale napisz to dla dusz wielu, które nieraz się martwią, że nie mają rzeczy materialnych, aby przez nie czynić miłosierdzie. Jednak o wiele większą zasługę ma miłosierdzie ducha, na które nie trzeba mieć ani pozwolenia, ani spichlerza, jest ono przystępne dla wszelkiej duszy. O, gdyby dusze umiały sobie gromadzić skarby wieczne, nie byłyby sądzone – uprzedzając sądy moje miłosierdziem”. (Jezus w rozmowie ze świętą s. Faustyną)

Asystent kościelny: ks. Przemysław Filipkiewicz

Teksty przygotowała D.B.

Kontakt: cp.cichy.przyjaciel@gmail.com

Przeczytaj i podaj dalej

Cichy Przyjaciel Nr 103

Bezpłatne pismo katolickie

Zarłwością rozpałiłem się o chwałę Pana Boga

Blask prawdy

Tylko czyste serce może w pełni służyć drugiemu. Taką miłość wspiera Bóg. Czystość serca, myśli i pragnień pozwala człowiekowi przeżyć – choć w mniejszym stopniu – to, czego dozna w życiu wiecznym. Już na ziemi człowiek dzięki miłości może dostąpić zjednoczenia z Bogiem. Skoro miłość jest jednym z najpiękniejszych uczuć danych człowiekowi, jak wielka musi być ona, kiedy będziemy mogli oglądać Boga twarzą w twarz. (Kinga Kłósek)